

РЕШЕНИЕ

№ 11211

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3950** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. И. К., чрез адв. М. П. от САК, срещу Решение № 1100/29.02.2024 г., постановено по НАХД № 6884/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 105 състав, потвърждаващо наказателно постановление № 22-4332-021651/25.10.2022 г., издадено от началник група в ОПП- СДВР, с което на основание чл. 175а, ал. 1, предл. трето от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Не били обсъдени всички възражения направени в сезиращата съда жалба. Липсвали мотиви по отношение съставомерните факти, както и по отношение на доводите за нарушения на процесуалните правила при издаване на НП. Поддържа се, че е нарушен чл. 42, т. 4 и т. 5 ЗАНН, както и че сочената за нарушена разпоредба е бланкетна и не съдържа конкретно правило за поведение, указващо в какво именно се изразява съответното предназначение на пътищата за обществено ползване. Тази

норма не би могла според жалбоподателя, да бъде вменявана като самостоятелно административно нарушение. Твърди се, че от НП не ставало ясно как форсирането на двигателя и превъртането на задните задвижващи колела на място нарушавало посочената разпореда. Искане се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

Ответникът – Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не е заявил становище по основателността на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационното оспорване.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд - София град, VI касационен състав, намира същата за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От фактическа страна съставът на СРС е установил, че П. Л. и В. П. – служители на ОСПС-СДВР били назначени на наряд от 20.00 часа на 04.10.2022 г. до 08.00 ч. на 05.10.2022 г. На 04.10.2022 г., около 23.25 ч. в [населено място], кв. Б., пл. Биримирци, полицейските служители забелязали лек автомобил марка Б., модел 33Д, с рег. [рег.номер на МПС]. Водачът на МПС форсирал двигателя на автомобила и превъртал задните задвижващи колела на място. На водача бил подаден сигнал и му била извършена проверка, в хода на която била установена самоличността му, а именно – И. К.. В хода на проверката водачът не представил контролен талон към СУМПС. Полицейските служители докладвали за извършената проверка, като поискали съдействие от КАТ за вземане на отношение, поради което на място дошъл полицейски служител С. С., който съставил срещу К. АУАН серия GA № 808003/15.10.2022 г. за нарушение на чл. 104б, т. 2 и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Въз основа на така съставения акт било издадено и процесното наказателно постановление, с което на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП на К. били наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3 000.00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, както и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пред. 2 ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 10.00 лв., за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

След като се запознал с доказателствата по делото съставът на въззивния съд с решението си е отменил наказателното постановление в частта му, с която на И. К. наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10.00 лв., за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, а в останалата част го потвърдил. Съдът е изложил мотиви, според които АУАН и НП са издадени от компетентни за това длъжностни лица, спазени са давностните срокове по чл. 34 ЗАНН, спазени са изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН касателно съдържанието на АУАН и НП. По материалната законосъобразност на НП, съдът е приел, че в закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание, според особеностите на всяка хипотеза. Посочено е, че в процесния казус в АУАН и НП е посочено, че наказаното лице използва пътя за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение, като е пояснено, че водачът форсира двигателя на автомобила и превърта задните задвижващи колела на място. СРС е приел, че това поведение на водача в никакъв случай не представлява използване на пътя в

съответствие с основната цел за това – превоз на хора и товари. При това положение е прието от съда, че описанието на нарушението е достатъчно ясно и санкционираното лице е било наясно за какво конкретно поведение е ангажирана административнонаказателната му отговорност. За да приеме, че нарушението е безспорно доказано съдът е анализира показанията на разпитаните свидетели, както и приложените по делото писмени доказателства. Съдът е изложил конкретни, ясни и категорични мотиви по отношение съставомерните признаци на нарушението от обективна страна, като е обсъдил и обстоятелствата, характеризиращи го като такова, с висока степен на обществена опасност. По отношение на наложената санкция съдът е приел, че същата е абсолютно определена, което не позволява да бъдат определени нито по-нисък, нито по – висок размер на глобата. Съдът е анализирал приложението на чл. 28 ЗАНН и мотивирано е отхвърлил възможността нарушението да се квалифицира като маловажно такова.

По отношение нарушението на чл. 100, ал .1, т. 1 ЗДвП, съдът е отменил НП в тази му част, тъй като с измененията на ЗДвП – ДВ бр. 67, 2023 г., е отпаднала наказуемостта за това нарушение.

Решението е правилно.

С разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Ползването на пътищата по неразрешен начин следва да бъде целенасочено, да е желано от дееца, което означава, че от субективна страна е необходимо нарушението да бъде извършено при пряк умисъл, като форма на вината - чл. 11, ал. 2, пр. 1 НК във вр. с чл. 11 ЗАНН. Съставът на нарушението изисква водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване по предназначение - за превоз на пътници и товари, и не въвежда допълнителни елементи като условие за съставомерността на деянието. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места. В закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на пътя за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза (Решение № 7276 от 24.11.2023 г. по адм. д. № 8819/2023 г. на Административен съд - София-град). В процесния случай не е спорно, тъй като и в касационната жалба това обстоятелство се потвърждава, че водачът на МПС е форсирал двигателя на място, което е предизвикало превъртане на задните задвижващи колела. Това поведение е достатъчно ясно описано в АУАН и НП, поради което параметрите на административнонаказателното обвинение са предявени на наказаното лице и същото е могло да организира адекватно защитата си. Това поведение, макар и на място, осъществява състава на визираното нарушение, тъй като по никакъв начин не може да се приеме, че същото спада към обичайните цели и предназначение на пътищата, а именно превоз на пътници и товари. Без значение за съставомерността на деянието са конкретните способности, чрез които се постига крайния резултат - дали това става посредством рязко подаване на газ, форсиране на двигателя, боравене със съединителя, дърпане на ръчната спирачка или по друг (Решение № 6397 от 27.10.2023 г. по адм. д. № 7313/2023 г. на Административен съд - София-град). В случая както в АУАН, така и в НП ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, за които и няма спор между страните, а именно че боравейки със

системите на автомобила - форсиране на двигателя, И. К. е постигнал ефект превъртане на задните задвижващи колела, който не би могъл да настъпи при нормалното управление на МПС. С тези си действия жалбоподателят е нарушил забраната по чл. 104б, т. 2 ЗДвП да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Лишен от павна опора е и доводът за приложимост на чл. 28 ЗАНН. Софийският районен съд е изложил подробни и правилни мотиви относно липсата на основания за преценката на конкретното нарушение като маловажно по см. на чл. 28 ЗАНН, които настоящата касационна инстанция не намира за нужно да преповтаря. Решението на съда и в тази му част е надлежно мотивириано, като възраженията на касатора в тази насока се преценяват като неоснователни.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3 000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая наложените на жалбоподателя наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за тяхното редуциране.

По тези съображения касационната инстанция намира, че решението на СРС е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила. При констатираната неоснователност на касационното оспорване е дължимо отхвърляне на жалбата, тъй като не се установи наличието на касационни основания по смисъла на чл. 348 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Разноски от страна на наказващия орган не са претендирани, поради което и съдът не присъжда такива.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд - София, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1100/29.02.2024 г., постановено по НАХД № 6884/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 105 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.